

[Statsministeren.]

uoverensstemmelser mellem forskellige ministres udtalelser om valutasisituationen, vil jeg fremhæve, at den udtalelse, jeg lige har fremsat her, fuldt og helt ligger på linie med den redegørelse, som økonomiministeren afgav for vareforsyningsudvalget den 13. maj. Regeringen har da også allerede taget visse skridt til at imødegå valutatabet. Jeg tænker dels på reduktionen i de statslige anlægsarbejder, både de civile og de militære, med 50 mill. kr., ligesom jeg også tænker på den stedfundne nedskæring af tildelingsbilerne, hvorved det tilstræbes at holde årets samlede bilimport fast på de oprindelig tilsigtede 30 000, hvilket i parentes bemærket er 5 000 flere end importeret i fjor. Nu spørger man, om regeringen betragter disse allerede foretagne foranstaltninger som tilstrækkelige, eller om yderligere vil være at foretage. Hverken jeg eller nogen anden er i stand til at have nogen sikker viden om, hvorledes den fortsatte valutaudvikling vil blive. Det afhænger af mange ting, det afhænger af vejrlig og høst, det afhænger af den økonomiske udvikling her i Europa og i Amerika. Det afhænger af vore afsætningsmuligheder, det afhænger af de baconsamtaler, der foregår med englænderne i disse dage, det afhænger af de Ruslandsforhandlinger, der nu skal føres i månedens løb. Det afhænger af priserne på de varer, vi skal købe, det afhænger af, om den internationale situation går i retning af afspænding eller stramning. På alle disse punkter kan vi have teorier og formodninger, men om den samlede sum ved ingen af os noget sikkert, omend jeg som sagt er tilbøjelig til at antage, at vi må se i øjnene, at svækkelsen af valutastillingen vil fortsætte et stykke tid fremover.

Spørger man, om regeringen i den anledning forbereder importregulering eller lignende restriktioner, vil jeg herfra svare med et klart nej. Vor politik i OEEC går i stik modsat retning, idet vi finder det i Danmarks interesse at søge frigørelsen af den europæiske handel fortsat og videreført, så også landbrugsvarerne kan blive liberaliseret, og således at der kan blive taget fat på toldskrannerne og andre hindringer for den danske eksport. Herved ville formentlig en stor del af Danmarks valutaproblem kunne løses.

Jeg har godt set i en del af den borgerlige presses ledende artikler, at man fra visse sider betragter told som det ypperligste handelspolitiske middel. Det gør vi ikke fra regeringens side, men jeg vil gerne tilføje, at vi ikke vil benægte, at den nuværende økonomiske situation har aktualiseret en ajourføring af vore toldsatser indenfor de givne internationale regler herom. Vil de borgerlige partier en fornuftig og alvorlig forhandling om disse problemer, vil partierne altid træffe os hjemme. At vi samtidig må have et antidumpingværn bragt i orden, synes jeg burde være en selvfølge for et flertal i denne sal, således som den økonomiske udvikling former sig i Europa, men jeg vil gerne føje til, at vi dog måske også bør se hele dette problem i sammenhæng med de mange spørgsmål, som den nu foreliggende betænkning om et nøjere samarbejde i Skandinavien eller måske mellem Danmark og Sverige aktualiserer. Jeg tror, det ville være urigtigt at skride til nogen løsning uden at have i minde, hvilke ting der peges på i den betænkning, der foreligger fra udvalget om nærmere økonomisk samarbejde i Norden.

Udover de her nævnte faktorer i den økonomiske politik vil jeg nævne spørgsmålet om statens finanser. Enhver ved, at regeringen beklager, at der ved oppositionens indgriben fremkaldtes en forringelse af det finanspolitiske overskud. Det er et politisk resultat, som jeg tror at venstre og konservative vil komme til at fortryde lige så stærkt, som disse partier i vedtagelsens søde øjeblik åbenbart følte stolthed. Fortsætter en økonomisk forværring, og ganske særlig hvis vi får en dårlig høst, så tror regeringen, at det bliver nødvendigt at tage finanspolitikken op til revision. Som den forrige finansminister så ofte har fremhævet det overfor offentligheden, er et overskud på statens regnskab et af de mest velegnede midler til at sikre den nødvendige opsparing. Denne udvej må vi derfor forberede os på, om det bliver nødvendigt. Jeg siger det her ganske åbent og ikke mindst med adresse til det ærede medlem hr. Aksel Møller. Jeg kan ikke rigtig forstå holdbarheden i at fremmane en vis inflationssfare, når det ærede medlem samtidig slår sig for brystet som værende den, der har forringet det af regeringen ønskede overskud på statsbudgettet.